KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

UDGIVET AF

KVINDELIG FREMSKRIDTSFORENING.

Nr. 1.
Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre pr. Kvartal foruden Postpenge. Annoncer pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen den 3. Januar 1892.

V. Aargang.
Alle Klager over Uregelmæssigheder i Bladets Forsendelse bedes indgivet til det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

Fred.

Det er et stort Indlæg i Fredssagen, Bjørnstjerne Bjørnson har givet i sit Oratorium.

Det blev af Forfatteren selv oplæst i Dansk Fredsforening i København i Foraaret, og rimeligvis senere i flere andre private Kredse, men først i disse Dage er det blevet offenliggjort i „Folkebladets" Julenumer (Lehmann & Stage). Det vil sikkert ved sine mægtige Ord og dybe Tanker sætte Sindene i Bevægelse, og ikke mindst i Danmark.

Edvard Grieg, som skal sætte Musik til Oratoriet, vil ved sit kendte Navn i Musikens Verden skaffe det Indgang i de højeste Kredse i Evropas Byer, og baade Fyrster og højadelige Damer i Militarismens Hovedstad vil rimeligvis nu komme til at synge Fredssagens Pris, men vel kun som en musikalsk Nydelse — skønt, hvem ved, hvilket lille Sædekorn, der kan falde i en Kvindesjæl, naar hun til Musikens Toner bærer Ord frem som disse, ved de faldne Krigeres Grave:

„Aa. hør det, hør det,
ulyksalige!
Det er ikke Livet alene,
I myrder,
men det er tusindtraadede spin,
bakenom
alle dets Muligheder!
Ikke Mænnesket alene,
ikke denne ene ædle,
men det ædle, som fæster ved,
og alt det ufødte av ham.
De bedste, de bedste
myrder I, Slægt efter Slægt,
ti de bedste var de modigste.
I hærger Fædrelandet,
mens I værger det.

Slige Ord vil faa tænkende Mennesker glide udenom. Dog er vi visse paa, at i Danmark, ude paa Landet, hvor Bjørnstjerne Bjørnson gennem sine Fortællinger og ved sin „Arnliot Gelline" har vundet hele Højskoleungdommen og i Forvejen har en Forstaaelse, som ingen dansk Digter har haft større, vil hans Fredsoratorium bringe Krigstaagen til at falde som Skæl fra Øjnene og tvinge Militarismens Aand til Flugt med alle sine sorte uhyggelige Rustninger og Forsvarssager, saa det lille Sletteland Danmark kan ligge lige saa idyllisk som Digteren skildrer det med Børneleg i Solskin og Blomsterduft.

Og saadan er Danmark først sig selv, naar Mødrene i Stedet for at hidse de smaa Drenge til at „slaa Tysken ihjel", begynder med de smaa Børns Leg i Skoven og aabner deres Blik for den skønne Natur, opelsker deres Sind til ikke at træde paa de smaa Blomster, og synger med Digteren:

„Vi søker i Skogen de sollyse plætter,
aa nej som det dufter og yrer og sprætter
og toner.
Før løvet kan skygge, sig blomsterne skynner,
violer og primula og der begynner
anemoner."

Fredssagen vil vokse ved Bjørnstjerne Bjørnsons Digt, der nu spredes ud over de tusind Hjem, og Kvinderne vil blive stærke ved hans Ord, thi de har dog sikkert mest følt det grufulde og unaturlige i, at Landets Ypperste drager ud for at myrde hinanden af hjertens Lyst — netop de Ypperste, hvis Kræfter Landet mest trænger til.

I Skikkelse af Enkens Søn, der er død, fører Digteren Billedet frem for Læseren. Moderen har mistet sin eneste:

Min søn?
Er det ham, I har skudt?
Ham alene har I skudt?
Hvorfor?
For fædrelannet?
Er ikke en mor med i det?
Drabsmæn, villmæn!
Min søn, mit eneste barn
har I forført,
forhærdet,
saa han gik fra mig, —
og nu har I myrdet ham!
For fædrelannet
mot mig? —
Forfærdeligt!
Hvis fædrelannet
Er noget annet
æn hvad en mor føler,
hvis det er en mordergrube,
da være det forbannet!
I øver op til ondt,
I øker det ondes vækst
og det kaller I fædrelannet.

Det er Digterens Mening, at „alt Skabende er af Moderart", derfor fastholder han i Digtet helt igennem Kvinderne, Mødrene, som de, i hvis Mund han lægger Menneskehjertet Gru og Afsky for Krigens Ødelæggelse af Menneskelivet og Fædrelandet. Kvinderne har Kærlighed til alt Levende, til det Opbyggende, til det Fredelskende; det bliver derfor ogsaa dem, der har Magt til at fremkalde Fredsfyrsten, der bringer sit:

„Salige er de rene av hjærtet,
salige er de, som taaler ondt,
salige er de barmhjærtige.
Fred iblandt eder,
at I kan fullkommengøres
i det gode.
Derfor ælsker hverandre!
Dette er det højeste bud,
alle andre er i dette.

Kamp — men kun av det gode,
for det gode.
Derfor samler eder om *fred*,
samler eder i mit navn,
og jeg er midt iblant eder.
Fred være med eder!

Vi vil ønske, at Digteren for Danmarks Vedkommende ogsaa maatte have Ret i, at